

Miért evangélizálunk?

Beszélgetés útkűzben

Kűlűnbűzű emberek kűlűnbűzű okbűl vállalkoznak arra a nehéz feladatra, hogy valaki másnak Jézusrűl beszéljenek. Vannak, akik azért teszik ezt, mert megragadja űket a pokol szűrnyűsűge, és szeretnűnek minél tűbb embert megmenekűteni onnan. Mások a Krisztus nélkűli élet jelen kűvetkezműnyei miatt aggűdnak a nem hívűkűrt. Ismét mások pedig annyira űrűlnek annak, amit Jézus tett értűk, hogy azt akarjúk: tudja meg az egész világ, milyen nagyszerű is ű.

Ezek mind nagyon jó indokok. Ez alkalommal mi sem fogjuk 'lelkűsűg' szerint rangsorolni a kűlűnbűzű indokokat. Inkább arra tűrekszűnk, hogy meg tudj ismertetni a tanítványoddal tűbbfűle dolgot, amelyek mind arra készteshetik, hogy életműdszerűen szűvesebben ossza meg másokkal az Evangéliumot. Ha meg tudod neki mutatni az alapvetű indűtekokat, és segűtesz felismernie, hogy űt mi motiválja leginkább, akkor sokat segűthetsz neki abban, hogy Krisztus-kűzpontű emberrű vűljön, aki szűvesen vesz részt Isten orszűgának épűtesűben.

Ki miatt evangélizálunk? Hárman szeműlynek jó az, ha evangélizálunk, azaz hárman lehetnek evangélizáló tevűkenysűgűnk legfűbb mozgatórűgűi: Isten, a meg nem tűrt ember, és mi magunk. Jó és helyes, ha ezek kűzűl bűrűknek a javára tűrekszűnk, akár a magunkera is, de errűl késűbb még tűbb szűt ejtűnk. Vezesd vűgig tanítványodat mindegűk szeműlyvel kapcsolatban egy-egy minibiibliatanulmányozásan, és mutasd meg neki a helyes bibliai alapot.

Isten – szenvedűlyes tűrekvűs az ű dicsűsűgűre.

A Westminsteri Káté szerint az ember elsű és legfontosabb cűlja, hogy Isten dicsűsűgűre legyen, és űrűműt lelje benne űrűkkű. És ez így is van. Mit jelent az a kifejezés, hogy „Isten dicsűsűge”? Isten dicsűsűge nemcsak az ember elsű és legfontosabb cűlja, hanem minden teremtett dologű is a világon.

Miért teremtette Isten a világot? Hogy kifejezze a dicsűsűgűt! Zsoltárok 19:2-4:

*“Nappal a nappalnak adja át e szűt, éjjel az éjjelnek adja tudtul.
Nincs szű és nincs beszűd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut
hangjuk az egész fűldre, szavuk a világ vűgűgű.”*

Miért váltott meg bennűnket? Azért, hogy űrűkkű magasztaljuk kegyelműt. Efűzus 1:4-6:

“Mert űbenne kivűlasztott minket magának már a világ teremtűse elűtt, hogy szentek és feddhetetlenek legűnk elűtte szeretetben. Elűre el is határozta, hogy fiaivű fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetsűse szerint, hogy magasztaljuk dicsűsűges kegyelműt.”

Miért szenvedűnk? Az 1Péter 1:7 szerint azért, “hogy a ti megprűbált hitetek, amely sokkal értűkesebb a veszendű, de tűzben kiprűbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenűsekor műltűn bizonyuljon a dicsűretre, dicsűsűgre és tisztessűgre.”

E heti kirándulás

Ez alkalommal a tanítványoddal meg fogod tudni beszélni, mi az a hárman indűtek, ami miatt evangélizálunk. Segűthetsz neki eldűnteni, melyik indűtek áll hozzá a legkűzelebb. Ezt tudva segűthetsz neki szenvedűlyes lángra lobbanni valami olyasmi iránt, ami Isten szűvűhez a legkűzelebb áll.

Miért osztjuk meg Krisztust másokkal is? Hogy kifejezzük a dicsőségét! "Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket." 1Péter 2:9

Mint minden más, az evangélizáció is Isten dicsőségénél fejeződik be. Ez legalább két módon igaz. Először is, amikor megosztjuk valakivel az Evangéliumot, szükség-szerűen Istent dicsérjük. Isten hatalmas szeretetéről, gyöngéd irgalmáról, kompromisszumot nem ismerő igazságosságáról beszélünk az embereknek, és lenyűgöző megoldásáról, hogy megbocsát, anélkül, hogy ezzel igazságtalanná válna. Az Evangélium hirdetése akkor is dicsőítené Istent, ha soha senki nem válaszolna rá hittel.

Másodszor pedig, miközben megosztjuk velük az Evangéliumot, Isten munkálkodik az emberek szívében, hogy hinni tudjanak. Így lehetséges az, hogy többé nem önmagukért élnek, hanem Istennek adják az életüket, és dicsérik Őt. John Piper szerint fehéren izzó szívű imádókat szerzünk Istennek. Isten megérdemli, hogy imádják Őt Szaúd-Arábiában, Brazíliában, sőt, a te egyetemen is.

Miközben az Evangéliumról beszélünk, az Ő dicsőségét mélyítjük el. Szenvedélyévé vált a tanítványoknak Isten dicsősége? Segíts meglátniuk, hogy töltheti be e vágyukat az evangélizálás.

A meg nem tért ember – amikor az összetört embereken esik meg a szívünk

Jézus sírt Jeruzsálem fölött, mert ismerte makacs szívét, és előre látta a rá váró ítéletet. (Lukács 13:34) A tékozló fiú példázata olyan apaként ábrázolja Istent, aki örvendezik elvesztett fia hazatérése miatt (Lukács 15:11-31). A Római levélben olvassuk, hogy Pál számára olyan nagy lelki terhet jelentett honfitársainak elvesztett volta, hogy inkább a pokolba ment volna, csakhogy megmenthesse őket (Róma9:1). Az elvesztett emberek megmentéséért való tenni akarás hatalmas motiváló erőt jelent, és a legtöbb hívő valószínűleg emiatt osztja meg hitét másokkal. Nem nehéz megérteni, miért.

Mivel mi magunk is elvesztettek voltunk, törődünk a hasonló emberekkel. Látjuk magunk körül a tönkrement életeteket, és mindenestül helyénvaló, hogy felébred bennünk az együttérzés. Sőt, ha valakinek nem fáj a Krisztus nélkül élők állapota, az annak a jele, hogy valami nincs rendben.

Bíztsd a tanítványodat, hogy gondoljon néhány nem hívő ismerősére. Mitől szenvednek jelenleg? Mit fognak valószínűleg tapasztalni a közeljövőben? Hogy segíthet rajtuk Jézus?

Még élesebben: mi lesz velük, miután meghalnak? Segíts a tanítványodnak meglátni az összefüggést a Bibliában leírt Pokol, és szeretteik lehetséges szörnyű jövője között. Nem mindig jó a nem hívőket a pokol valóságával szembeállítani, de keresztényként nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt. C. S. Lewis írta:

„Ne felejtjük el, hogy a legunalmasabb, legérdemtelenebb ember, akivel valaha találkoztunk, egy nap vagy olyan teremtménnyé válik, akit, ha ma látnál, erős kísértést éreznél az imádására; vagy pedig olyan rémes és iszonyatos lesz, amilyennel legfőljebb rémálmaidban találkozhatasz. Bizonyos fokig egész nap e két jövőbeli állapot egyike irányába segítjük egymást.

Halhatatlanokkal viccelődünk, dolgozunk, házasodunk; őket nézzük levegőnek, zsákmányoljuk ki." A hozzád közelálló közül kinek az „elvesztett” mivolta szomorít el leginkább? Tudtál már velük Krisztusról beszélni? Megragadtad a lehetőséget?

További lépések

Házi feladatként kérd meg a tanítványodat, hogy otthon az Istennel töltött ideje során gondolja végig, hogy a ma megbeszélt három indíték vagy ösztönző közül őt mi ragadja meg a legjobban.

Olvasson mindegyikhez kapcsolódóan egy-egy részt a Bibliából. Vesse be a képzelőerejét!

Mi lenne, ha ébredés lenne az egész világon, és az emberek mindenütt Istent dicsérenék?

Milyen változás történne a barátai, szerettei életében, ha kapcsolatot kezdenének Jézussal? Szerinted milyen lesz a menny? Próbáld elképzelni, amikor Jézus azt mondja neked: „Jól van, jó és hűséges szolgám. Hűséges voltál a kevesen, sokat bízok rád ezután. Gyere, és osztozz urad örömeiben!”

Te magad – A megígért jutalmak

Ez az, amire sokan nem szívesen gondolnak ösztönző erő gyanánt, pedig a Biblia ajánlja fel. Egyszer majd el kell számolnunk az életünkkel, és jutalomosztás is lesz. Maximus mondta: „Amit ebben az életben teszünk, visszhangzik az örökkévalóságban.”

Vegyétek át tanítványoddal együtt az 1 Korintus 3:11-15-öt:

„Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.”

Maga a menny ajándék. Nem szerezhethetjük meg magunknak, és ha megkaptuk, nem veszíthetjük el. Nem a saját jószágunk, igaz mivoltunk miatt kaptunk meghívást, hogy élvezzük a mennyet, hanem Jézus miatt; az Ő igazságát számítja be nekünk Isten, amikor hittel elfogadjuk Őt Megváltónknak. De ezen felül jutalmak is lesznek a mennyben, nem annak alapján, hogy ki mennyire igaz, hanem, hogy ki hogyan fektette be az életét. Noha nem tudhatjuk biztosan, milyen természetű jutalmak lesznek azok, Pál azért enged némi betekintést az 1 Thessz. 2:19-ben:

„Ki is volna a mi reménységünk vagy örömünk, koronánk és dicsőségünk, ha nem ti, a mi Urunk Jézus Krisztus színe előtt az Ő eljövetelekor? Bizony, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.”

Úgy tűnik, hogy valami módon az egész örökkévalóság alatt élvezni fogjuk azt a tudatot, hogy valakik azért lehetnek ott velünk, mert segítettünk nekik hinni. Bármilyen is lesz majd a jutalom valódi természete, bízhatunk Istenben, hogy méltó jutalom lesz.

Ne felejtse el: mindhárom jó, és helyénvaló indok arra, hogy evangélizáljunk. Különböző beállítottságú embereket különböző dolgok ragadnak meg és ösztönöznek az életük különböző szakaszain. Bölcsen teszed, ha gyakran beszélsz mind egyik motiváló erőről azoknak, akiket magaddal viszel, hogy "a valaha ismert leg-örömtelibb hírt" együtt hirdessétek.

Mellékutak

Az evangélizálásra ösztönző nagyszerű fejezet olvasható Mark McCloskey könyvében:

Tell It Often- Tell It Well. (Mondd el gyakran, mondd el jól!)

Angolul megrendelhető:
campuscrusade.com